

Sygn. akt IV CSK 517/17

POSTANOWIENIE

Dnia 12 kwietnia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Monika Koba

w sprawie z powództwa „M” spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w B.
przeciwko A.M.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 12 kwietnia 2018 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w G.

z dnia 22 marca 2017 r., sygn. akt V ACa [...] /16,

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,

**2) zasądza od powódki na rzecz pozwanej kwotę 2.700
(dwa tysiące siedemset) złotych tytułem zwrotu kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 22 marca 2017 r. Sąd Apelacyjny w G. oddalił apelację powódki „M” spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w B. od wyroku Sądu Okręgowego w B. z dnia 3 lutego 2016 r. oddalającego powództwo. W motywach rozstrzygnięcia wskazał, że podzielił poczynione przez Sąd Okręgowy ustalenia faktyczne i ocenę prawną, wskazując, że z całokształtu zebranego w sprawie materiału dowodowego nie wynika, by strony zawarły umowę, zobowiązującą powódkę do przeprowadzenia prac wykończeniowych i wyposażenia lokalu mieszkalnego pozwanej oraz zobowiązującą pozwaną do zapłaty wynagrodzenia za te roboty i ceny za zakupione elementy wyposażenia. Przyjął również, że w sprawie nie doszło do bezpodstawnego wzbogacenia się pozwanej kosztem powódki.

Orzeczenie to zostało zaskarżone skargą kasacyjną przez powódkę. Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazała, że skarga jest oczywiście uzasadniona. Jej zdaniem, Sąd Apelacyjny rażąco naruszył przepisy prawa materialnego przytoczone w podstawach skargi, co przejawia się w niezastosowaniu do ustalonego stanu faktycznego art. 627 w zw. z art. 471 k.c., która to wadliwość spowodowała wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Podniosła, że Sąd Apelacyjny dopuścił się również rażącego naruszenia przepisów postępowania, tj. art. 378 § 1 k.p.c. poprzez zaniechanie naprawienia oczywistych błędów Sądu Okręgowego w zakresie zastosowania właściwych przepisów prawa materialnego oraz art. 328 § 2 w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. poprzez sporządzenie uzasadnienia orzeczenia w taki sposób, że sfera motywacyjna Sądu Apelacyjnego jak i tok rozumowania jest zarówno częściowo nieujawniony (brak odniesienia się do elementów przedmiotowo istotnych umowy o dzieło w odniesieniu do stanu faktycznego sprawy) oraz częściowo z tego względu niezrozumiały, co uniemożliwia w istocie jego kontrolę kasacyjną.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną pozwana wniosła o odmowę przyjęcia jej do rozpoznania oraz zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające jej przyjęcie do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie. Cel wymagania określonego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty tylko przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania.

Oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance wymienionej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga wykazania niewątpliwej, widocznej *prima facie*, bez konieczności głębszej analizy, sprzeczności orzeczenia z zasadniczymi i nie podlegającymi różnej wykładni przepisami albo jego wydania w wyniku oczywiście błędnej, widocznej bez głębszej analizy prawniczej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa. Natomiast skarżący przedstawiając, jako okoliczność uzasadniającą rozpoznanie skargi kasacyjnej „oczywiste naruszenie prawa” powinien wykazać kwalifikowany charakter tego naruszenia (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 8 marca 2002 r., I PKN 341/01, OSNP 2004, nr 6, poz. 100 i z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49).

Skonfrontowanie zaskarżonego orzeczenia z uzasadnieniem wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie pozwala na stwierdzenie, by spełniona została, wyżej zdefiniowana, przesłanka oczywistej zasadności skargi.

W uzasadnieniu zaskarżonego wyroku Sąd Apelacyjny wskazał, że podzielił poczynione przez Sąd Okręgowy ustalenia faktyczne i ocenę prawną, a z oceny tej wynika, że między stronami nie doszło do zawarcia umowy o dzieło. Skarżąca nie uwzględniła, że w postępowaniu kasacyjnym Sąd Najwyższy jest związany ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia, a podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów

i oceny dowodów (art. 398³ § 3 i art. 398¹³ § 2 k.p.c.). Istota zarzutów skargi, z którymi skarżąca wiąże jej oczywistą zasadność polega na zakwestionowaniu poczynionych w sprawie ustaleń faktycznych i oceny dowodów, z których nie wynika, by strony zawarły w jakiejkolwiek formie umowę, dotyczącą robót wykończeniowych i wyposażeniowych lokalu mieszkalnego. W motywach zaskarżonego wyroku Sąd Apelacyjny wyjaśnił również, dlaczego jego zdaniem, w sprawie nie doszło do uzyskania przez pozwaną korzyści majątkowej bez podstawy prawnej, co zarzucała skarżąca w apelacji. Powódka ani we wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania, ani w podstawach skargi nie zakwestionowała stanowiska Sądu Apelacyjnego w kwestii braku podstaw do rozliczeń stron w oparciu o przepisy o bezpodstawnym wzbogaceniu, stojąc na stanowisku, że strony łączył stosunek prawny w postaci umowy o dzieło. Analiza zatem wniosku na tle podstaw skargi oraz motywów zaskarżonego orzeczenia, nie prowadzi do oceny, że Sąd Apelacyjny ferując wyrok dopuścił się kardynalnych błędów, w stopniu przemawiającym za oczywistą zasadnością skargi.

Z przytoczonych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, nie znajdując też okoliczności, które w ramach przedsądu jest obowiązany brać pod uwagę z urzędu.

O kosztach postępowania kasacyjnego Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3, art. 99 i w zw. z art. 391 § 1 w zw. z art. 398²¹ k.p.c. i § 10 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (jedn. tekst: Dz. U. z 2018, poz. 265).

a.1.